

TROMMELVLIES 107:

Held

Ik had deze column oorspronkelijk willen schrijven over een documentaire die ik onlangs zag. Die ging over de New Yorkse band Blondie. Goed verhaal. Maar ik ben bang dat Blondie even zal moeten wachten tot de volgende keer. Ik moet eerst een ander verhaal kwijt.

Nog even geen Debbie Harry dus. Ik wil het hier namelijk hebben over Harry.

Begin 2006 kreeg ik een uitnodiging voor een reünie van mijn oude mavo in Utrecht, lichtung 1973. Ik schreef daar eerder al over in *Trommelvlies 95* (tjongejonge Theo, jij valt lekker gemakzuchtig in herhaling!). Lang verhaal kort: ik liep daar mijn oude schoolvriend Harry weer tegen het lijf. Een gat van 33 jaar, ik verhuisde naar het oosten van het land, elkaar zowel uit het oog als uit het oor verloren – u kent dat ongetwijfeld wel. Verdwenen uit elkaars belevingswereld en dan opeens sta je daar, tegenover elkaar. De man met de breedst mogelijke smile, dat was Harry altijd. Zijn glimlach was nog breder dan zijn gezicht.

Harry zat al bij mij op de lagere school (voor de lezer die niet weet wat een lagere school is: even goochelen met Google) en verkaste vervolgens mee naar de mavo (voor de lezer die... dito). Jarenlang dagelijks gezamenlijk veroordeeld tot dezelfde boeken, lesroosters, muren en lerarendictatuur. Maar evengoed: wat een boel plezier.

Ongeveer een jaar na die reünie kreeg ik een mailtje van een andere vroegere klasgenoot. Met een triest bericht, zoals hij het verwoordde. Harry was ongeneeslijk ziek, meldde hij ons. Boem. Dat kwam aan. Maar Harry was zijn glimlach nog niet kwijt, schreef hij ook.

Ik heb Harry toen geschreven. Geprobeerd met wat woorden een hart onder zijn riem te steken. En hoewel het absoluut welgemeend was, bleef het bij woorden. Losse, hopeloze woorden. Maar Harry schreef terug dat het hem goed deed. Er kracht uit putte. Al die reacties en steun van de mensen in zijn omgeving. Zijn woorden waren hoopvol, grenzeloos positief. Wat een held. Daar kon ik nog wat van leren, vond ik.

Afgelopen weekend kreeg ik het bericht dat Harry op 14 januari is overleden. Andermaal boem. Ik moest de tekst telkens opnieuw lezen en kweekte langzaam een brok in mijn keel. De zinnen lieten mijn ogen niet meer los. En het opvallende was: de woorden van de rouwkaart voelden niet rouwig. Natuurlijk las ik wel over verdriet, maar de formulering was opnieuw overwegend positief. Ging over liefde. Er sprak een enorm gevoel van Leven uit de tekst. En opeens zag ik weer Harry's brede glimlach.

Ik ben al dagen aan het oefenen op ook zo'n glimlach, net zo één als Harry. Die wil ik vaker dragen. Het gaat me steeds beter af.

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: hoopvol *An end has a start* van Editors (maar *Keep on going* van Debbie Harry mag ook).